

zákonných předpokladů odčinění. Pro odčinění přicházejí v úvahu odsouzení žaladatele: 1. rozsudkem okresního soudu v Nových Hradech ze dne 20. května 1901, pro přestupek § 468 tr. zák. do vězení 12 hodin, 2. rozsudkem téhož soudu ze dne 15. listopadu 1907 pro přestupek § 460 tr. zák. do tuhého vězení na 3 dni, zostřeného postem. Dle druhého odstavce § 1 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. není odčinění na závalu dřívější nebo pozdější odsouzení pro přečin nebo přestupek, je-li trestný čin, jemu za základ položený, dle okolností nepatrný a nespočívá-li na smýšlení bezectném. Ze souvislosti s prvním odstavcem téhož § je nepochybně zřejmo, že i odsouzení pro trestný čin, který není povahy právě naznačené, jest odčinění jiného odsouzení na překážku pouze tehdy, došlo-li k němu ve lhůtě, stanovené v § 2 zákona o odčinění odsouzení. Ve smyslu § 3 téhož zákona dlužno dále posuzovati každé jednotlivé odsouzení samostatně, zejména potud, nevádl-li novému nabytí zachovalosti jiné odsouzení, ještě neodčiněné. Lze tudíž odčiniti i každé následující odsouzení nejen, bylo-li předcházející odsouzení v době pozdějšího odsouzení již odčiněno, nýbrž i tehdy, uplynula-li mezi jednotlivými odsouzeními osvědčovací lhůta, předepsaná §em 2 zákona. Předpokladem jest arci splnění podmínky dle prvního odstavce § 1 zákona. V tomto případě uplynula mezi odsouzením Karla B-a, do té doby bezúhonného, z roku 1901 pro pouhý přestupek § 468 tr. zák. a odsouzením jeho z roku 1907 opět jen pro přestupek § 460 tr. zák. pětiletá osvědčovací lhůta ve smyslu § 2 čís. 3 zákona o odčinění odsouzení. Odsouzení ta nebyla tudíž svému odčinění navzájem vůbec na závalu a nepřekážela by mu vzájemně dokonce ani tehdy, nešlo-li by v tom neb onom případě o trestný čin povahy, naznačené v druhém odstavci § 1 citovaného zákona.

Čís. 1059.

Shlazení odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.).

Odsouzenému jest ponecháno na vůli, zda chce se domáhati odčinění některého z odsouzení či odsouzení všech, a soudu jest se obmeziti pouze na rozhodování v rozsahu žádosti.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1922, Kr II 813/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu ve Znojmě ze dne 26. dubna 1921 porušen byl zákon v ustanoveních § 1 a 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu ve Znojmě se ukládá, by, šetře zásady § 293 tr. ř., o žádosti Františka F-a za odčinění trestu znovu rozhodl.

Důvody:

František F. uvedl ve svém podání, došlém od ministerstva spravedlnosti na okresní soud ve Znojmě ze dne 25. dubna 1921, že byl se svojí žádostí o přiděl trafiky v S. zamítnut »na základě« trestu vězení 24 hodin, k němuž byl dne 9. září 1905 odsouzen dle § 448. Žaladatel měl tu na mysli zřejmě trest jednodenního vězení, zostřeného postem, k němuž byl roz-

sudkem okresního soudu ve Znojmě ze dne 26. září 1905 odsouzen pro přestupek krádeže dle § 460 tr. zák. Ve svém podání prosil žadatel o »amnestii« svého trestu a by mu jeho trest byl odpuštěn. Šlo mu tudíž dle slovního znění žádosti i vzhledem k účeli, žádostí sledovanému, zřejmě pouze o to, aby mu bylo poskytnuto odčinění onoho jeho odsouzení pro přestupek krádeže. Usnesení krajského soudu ve Znojmě ze dne 26. dubna 1921, jímž bylo o žádosti rozhodnuto, označuje ji naproti tomu jako žádost o odčinění trestu. Nebylo jí vyhověno dle připojeného k ní odůvodnění proto, že žadatel »krom odsouzení u okresního soudu ve Znojmě ze dne 26. září 1905 pro přestupek krádeže dle § 460 tr. zák. utrpěl též teprve 8. března 1912 pro zločin těžkého ublížení na těle dle § 153 tr. zák. odsouzení do žaláře na 10 dní a od konce výkonu trestu (18. března 1912) neuplynula ještě 15letá lhůta, v § 2 zákona 108/18 předepsaná«. Tímto usnesením bylo porušeno ustanovení §§ 1 a 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. Porušení zákona pak bylo přivoděno tím, že se rozhodující soud neomezil na žádost odsouzeného, tudíž jen na zkoumání otázky, jsou-li dány zákonné podmínky odčinění jeho odsouzení pro přestupek krádeže. Odčinění odsouzení poskytuje se zpravidla k žádosti odsouzeného (druhý odstavec § 5 zákona o odčinění odsouzení). Jen tehdy, nabude-li státní zástupce z jiného podnětu vědomosti o skutečnostech, jež — aniž bylo třeba dalších šetření — mohou odůvodnit odčinění odsouzení, navrhne dle druhé věty druhého odstavce § 5 zákona sám od sebe, by odsouzení bylo odčiněno. Ustanovení zákona o odčinění odsouzení, zejména ustanovení druhého odstavce § 1 a první věty § 3, nepřipouštějí dále pochybností o tom, že odsouzenému, který odsouzen byl opět, jest ponecháno na vůli, žádati jen o odčinění jednotlivého z několika odsouzení a že také poskytnouti lze odčinění i jen v rozsahu takto omezeném. Soudu, který rozhoduje o žádosti o odčinění odsouzení, jest se tudíž — nehledě arci k případu dle druhé věty druhého odstavce § 5 zákona — omeziti výhradně na zkoumání otázky, jsou-li splněny zákonné podmínky odčinění právě jen ohledně onoho odsouzení, o jehož odčinění je žádáno. Zejména dlužno k odsouzení pozdějšímu přihlížeti pouze potud, pokud v němu došlo ve lhůtě § 2 zákona, a pokud jím tudíž odčinění dřívějšího odsouzení může býti vyloučeno (§ 1 zákona). V tomto případě byly zákonné podmínky odčinění onoho odsouzení, o jehož odčinění odsouzený žádal, splněny potud, že František F. byl dle trestního lístku až do onoho svého odsouzení pro přestupek krádeže soudně bezúhonným a že nebyl až do uplynutí pětileté lhůty § 2 čís. 3 zákona o odčinění odsouzení opět odsouzen. K odsouzení jeho pro zločin dle § 153 tr. zák. došlo teprve rozsudkem krajského soudu ve Znojmě ze dne 8. března 1912, domnělé odsouzení jeho pro přestupek § 431 tr. zák. (pro rychlou jízdu) pak nepřichází vůbec v úvahu, jelikož státní zastupitelství ve Znojmě po zevrubném šetření přípisem ze dne 4. března 1922 prohlásilo, že na trestním záznamu § 431 tr. zák. netrvá. Je tudíž zřejmo, že usnesením krajského soudu ve Znojmě ze dne 26. dubna 1921 žádosti Františka F. vyhověno nebylo přes to, že zákonné podmínky odčinění jeho odsouzení pro přestupek krádeže, o něž výhradně žádáno bylo, byly splněny, jen následkem toho, že rozhodující soud, neomeziv se na žádost, zkoumal neprávem i otázku, jsou-li dány zákonné podmínky odčinění také v příčině žadatelova odsouzení pro zločin dle § 153 tr. zák., načež,

zjistiv, že odčinění tohoto odsouzení je vyloučeno, poněvadž posud neuplynula 15letá lhůta § 2 zákona, žadateli odčinění odsouzení odepřel. Tímto postupem sborového soudu a na něm se zakládajícím usnesením byla tudíž, jak nejvyšší soud v podobných případech již opětně uznal, porušena ustanovení §§ 1 a 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. z. V případě nového rozhodování o žádosti bude arci nutno zjistiti, zda odsouzený ve smyslu prvního odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení napravil dle sil škodu, činem způsobenou.

Čís. 1060.

Skutková podstata druhého případu § 214 tr. zák. předpokládá, že osoba, které jest nadržováno, zločin spáchala. Ke skutkové podstatě třetího případu téhož § postačí, že přechovávač znal přechovávaného jako zločince, již dříve trestaného.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1922, Kr I 1134/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. října 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle § 214 tr. zák., pokud obžalovaná byla uznána vinnou zločinem nadržování zločincům dle třetího případu § 214 tr. zák. spáchaným tím, že v noci 29. června 1921 přechovávala známého jí zločince Josefa M-a, vyhověl však zmateční stížnosti potud, pokud obžalovaná uznána byla vinnou tímž zločinem dle druhého případu § 214 tr. zák., spáchaný tím, že v noci 29. června 1921 ukrývala před vrchností Josefa M-a pro zločin krádeže stíhaného, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku, jakož i ve výroku o trestu a v souvisejících s ním výrocích jako zmatečný a vyměřil obžalované znovu trest.

Důvody:

Dovolavajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9, patrně čís. 9 a) § 281 tr. ř., spatřuje zmateční stížnost nesprávným výklad, přesněji řečeno nesprávné použití, pokud se týče porušení zákona v tom, že byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem ve smyslu § 214 tr. zák., ačkoliv Josef M. byl, jak sám rozsudek zjišťuje, sprostěn z obžaloby pro zločin krádeže, pro kterou byl stíhán tehdy, když ho stěžovatelka ukrývala. Zmateční stížnost z toho dovozuje, že stěžovatelka neukrývala zločince, nýbrž člověka stíhaného nevinně a bezdůvodně, že tudíž její jednání není vůbec činem trestným. V tomto směru je zmateční stížnost v právu, neboť skutková podstata druhého případu § 214 tr. zák., kterou při tom zmateční stížnost výhradně na zřeteli má, předpokládá nezbytně, že osoba, které je ukrýváním nadržováno, spáchala opravdu zločin. Skutečnost, zjištěná rozsudkem, že byl Josef M. z obžaloby pro dotýčný zločin krádeže sprostěn, zdá se arci nasvědčovati tomu, že krádeže té ve skutečnosti nespáchal, že tudíž pro ni v době, kdy ho stěžovatelka dle rozsudkového zjištění jako člověka pro zločin ten stíhaného ukrývala, stíhán byl bezdůvodně. Bylo proto po této stránce zmateční stížnosti vyhověno. Zmateční stížnost přehlíží však, že napadeným rozsudkem podřaděno bylo jednání stě-